

Sygn. akt VI GC 24/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 2 675,25 zł (dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia pięć groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 351,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 24/17/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w K. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę 2 675,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 6 stycznia 2016 r. uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego P. K.. Odpowiedzialność cywilną za w/w zdarzenie drogowe przyjęła na siebie pozwana. Dnia 14 stycznia 2016 r. poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu samochodu zastępczego, gdyż samochód był mu niezbędny do dojazdów do pracy. W dniu 14 stycznia 2016 r. poszkodowany przeniósł umowę cesji na powódkę wierzytelność przysługującą jej od pozwanej z tytułu najmu samochodu zastępczego. Dnia 12 lutego 2016 r. powódka wystawiła fakturę za wynajem pojazdu zastępczego za okres 29 dni na kwotę 5 350,50 zł. Pozwana dokonał przelewu kwoty 2 675,25 zł na konto uprawnionego tytułem zwrotu części kosztów wynajmu pojazdu zastępczego uznając tytko w części koszt wynajmu samochodu zastępczego.

W dniu 14 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2192/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że zastosowana przez powoda dobową stawką najmu samochodu zastępczego w kwocie 150 zł netto jest w ocenie pozwanej zawyżona i oderwana od realiów rynkowych.

Sąd ustalił, co następuje :

Dnia 6 stycznia 2016 r. uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego P. K.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany.

Okoliczności bezsporne.

W dniu 14 stycznia 2016 r. powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki R. (...).

Dowód: umowa najmu (k. 12-17), cennik (k. 18), warunki najmu (k. 19), oświadczenie (k. 21), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 22), karta przyjęcia samochodu do warsztatu (k. 23), potwierdzenie odbioru samochodu po naprawie (k. 24), arkusz naprawy pojazdu (k. 26-28).

W dniu 14 stycznia 2016 r. poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 6 stycznia 2016 r. Poszkodowany poinformował pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz powódki.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 20, 25).

W dniu 12 lutego 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 350,50 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy samochodu tj. przez 29 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 29).

Decyzją z dnia 14 marca 2016 r. pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2 675,25 zł.

Dowód: decyzja (k. 32), potwierdzenie przelewu (k. 30), pismo z 14 marca 2016 r. (k. 31), mail (k. 33).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 15 marca 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2675,25 zł.

Dowód: Wezwanie do zapłaty (k. 34).

Dobowa stawka najmu samochodu zastępczego w wysokości 150,00 zł netto była stawką uzasadnioną.

Dowód: cenniki (k. 18, 74-80, 94), decyzja z 18 listopada 2015 r. (k. 91), potwierdzenie przelewu (k. 92), faktura VAT (k. 93), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 95).

Oceniając materiał dowody podkreślić należy, iż Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż żadna ze stron nie zakwestionowała ani ich treści ani autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) Sp. z o.o. w K. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego.

Sąd nie mógł zgodzić się z zarzutem pozwanej, tj. co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego przyjętej przez powódkę. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż przyjęta przez powódkę dobową stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego klasy C tj. 150,00 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdzają to cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 150 zł netto za najem pojazdu klasy C była w powyższej sprawie zawyżona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek średnich stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie C na rynku lokalnym (woj. (...)). W zakresie obowiązku minimalizacji szkody należy wskazać również, że pomimo, iż uszkodzony pojazd poszkodowanego należał do segmentu E to pozwany zgodził się na wynajęcie pojazdu zastępczego z niższego segmentu tj. z segmentu C. Wobec powyższego w ocenie Sądu poszkodowany w oczywisty sposób wywiązał się z obowiązku minimalizacji szkody.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę, 2 675,25 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 134,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1.200,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) co daje łączną kwotę 1 351,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk